

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

18 януари 2007 година *

По дело C-229/05 P

с предмет жалба на основание на член 56 от Статута на Съда, подадена на 9 май 2005 г.,

г-н Osman Ocalan, от името на **Kurdistan Workers' Party (PKK)**,

г-н Serif Vanly, от името на **Kurdistan National Congress (KNK)**,

представявани от г-н M. Muller, QC, г-н E. Grieves и г-н P. Moser, barristers, както и от г-жа J. G. Peirce, solicitor,

жалбоподатели,

като другите страни в производството са:

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват г-жа E. Finnegan и г-н M. Bishop, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

* Език на производството: английски.

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, за което се явява г-жа R. Caudwell, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург,

Комисия на Европейските общности,

встъпили страни в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н P. Jann, председател на състав, г-н K. Lenaerts, г-н E. Juhász, г-н J. N. Cunha Rodrigues (докладчик) и г-н M. Pešič, съдии,

генерален адвокат: г-жа J. Kokott,
секретар: г-н J. Swedenborg, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и на съдебното заседание от 14 септември 2006 г.,

след изслушване на заключенията на генералния адвокат в съдебното заседание на 27 септември 2006 г.,

постанови настоящото

Решение

- ¹ Със своята жалба г-н Osman Ocalan, от името на Kurdistan Workers' Party (РКК) (Кюрдска работническа партия), и г-н Serif Vanly, от името на Kurdistan

National Congress (KNK) (Кюрдски национален конгрес), искат отмяна на Определение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 15 февруари 2005 г. по дело РКК и KNK/Съвет, T-229/02, Recueil, стр. II-539 (наричано по-нататък „обжалваното определение“), с което същият отхвърля като недопустима жалбата им за отмяна на Решение 2002/334/ЕО на Съвета от 2 май 2002 г. за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу лица и образувания, и с което се отменя Решение 2001/927/ЕО (ОВ L 116, стр. 33), както и на Решение 2002/460/ЕО на Съвета от 17 юни 2002 г. за прилагане член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания, с което се отменя Решение 2002/334/ЕО (ОВ L 160, стр. 26).

Правна уредба

Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи

- 2 Член 6 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), който е озаглавен „Право на справедлив съдебен процес“, предвижда следното:

„1 Всяко лице при определянето на неговите граждански права и задължения или при наличието на каквото и да е наказателно обвинение срещу него има право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок от независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона. Съдебното решение се обявява публично, но пресата и публиката могат да бъдат отстранявани по време на целия или на част от съдебния процес в интерес на нравствеността, обществената и националната

сигурност в едно демократично общество, когато това се изисква от интересите на непълнолетните лица или за защита на личния живот на страните по делото, или ако съдът счете това за извънредно необходимо, в случаите, в които поради специални обстоятелства публичността би нанесла вреда на интересите на правосъдието.

[...]“

- 3 Член 13 от ЕКПЧ, озаглавен „Право на ефективно средство за защита“, гласи следното:

„Всеки, чиито права и свободи, предвидени в тази конвенция, са нарушени, трябва да разполага с ефикасни вътрешноправни средства за тяхната защита от съответна национална институция дори и нарушението да е извършено от лица, действащи в качеството си на представители на официалните власти.“

- 4 Член 34 от ЕКПЧ, озаглавен „Индивидуални жалби“ гласи следното:

„Съдът [Европейският съд по правата на човека] може да приема жалби от всяко лице, неправителствена организация или група лица, които твърдят, че са жертва на нарушение от страна на някоя от високодоговарящите страни на правата, провъзгласени в конвенцията или протоколите към нея. Високодоговарящите страни са длъжни да не създават по никакъв начин пречки за ефективното упражняване на това право.“

Правото на Общността

- 5 На 27 декември 2001 г., след като преценява, че за прилагането на Резолюция 1373(2001) на Съвета за сигурност на Обединените нации е необходимо действие на Европейската общност, Съветът на Европейския съюз приема Обща позиция 2001/930/ОВППС за борба с тероризма (ОВ L 344, стр. 90) и Обща позиция 2001/931/ОВППС за прилагането на специални мерки за борба с тероризма (ОВ L 344, стр. 93).
- 6 Член 1 от Обща позиция 2001/931 предвижда следното:

„1. Настоящата обща позиция се прилага в съответствие с разпоредбите на следващите членове към лицата, групите и образуванията, участващи в извършването на терористични действия, изброени в приложението.

[...]

4. Списъкът в приложението се изготвя на базата на прецизна информация или материал в съответното дело, които показват, че е взето решение от компетентните органи по отношение на засегнатите лица, групи или образувания, независимо дали това засяга провеждането на разследвания или възбуждането на наказателно преследване за терористично действие, опит да се извърши, участва или подпомогне такова действие, които се основат на сериозни и достоверни доказателства или улики, или се отнася до присъда за такива деяния. Лицата, групите или образуванията, определени от Съвета за сигурност на Обединените нации като свързани с тероризма, срещу които е разпоредено налагането на санкции, могат да бъдат включени в този списък.

За целите на настоящия параграф „компетентен орган“ означава съдебен орган, а когато съдебният орган няма компетентност в областта, попадаща в обхвата на настоящия параграф — съответните компетентни органи в тази област.

5. Дейността на Съвета следва да гарантира, че имената на физическите или юридическите лица, групи или образувания, изброени в приложението, са посочени с достатъчно подробности, които да позволят точната идентификация на физическите или юридически лица, групи, образувания или органи, като по този начин се улесни оневиняването на лицата с еднакви или сходни имена.

6. Имената на лицата и образуванията в списъка от приложението се преглеждат през определени интервали от време и поне веднъж на всеки шест месеца, за да се гарантира, че съществуват основания за оставането им в списъка.“ [неофициален превод]

7 По смисъла на член 2 от Обща позиция 2001/931:

„Европейската общност, в рамките на правомощията, предоставени ѝ от Договора за създаване на Европейската общност, разпорежда да се замразят средствата и другите финансови активи или икономически ресурси на лицата, групите и образуванията, изброени в приложението.“ [неофициален превод]

8 На 27 декември 2001 г. Съветът приема Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания (ОВ L 344, стр. 70).

9 Съгласно член 2 от Регламент № 2580/2001:

„1. Освен ако не е позволено по смисъла на членове 5 и 6:

- а) всички средства [други финансови активи и икономически ресурси], които се държат, владеят или притежават от физическо или юридическо лице, група или образувание в списъка, посочен в параграф 3, [се замразяват];
- б) не се предоставят средствата, другите финансови активи и икономически ресурси пряко или непряко на или в полза на физическо или юридическо лице, група или образувание в списъка, посочен в параграф 3.

2. Освен ако не е позволено по смисъла на членове 5 и 6, се забранява предоставянето на финансовите услуги на или в полза на физическо или юридическо лице, група или образувание в списъка, посочен в параграф 3.

3. Съветът с единодушие създава, преглежда и изменя списъка на лицата, групите или образуванията, към които се прилага настоящият регламент, в съответствие с разпоредбите на член 1, параграфи 4, 5 и 6 от Обща позиция 2001/931/ОВППС. Този списък съдържа:

- і) физическите лица, които извършват или възнамеряват да извършат, участват или улесняват извършването на терористичен акт;

- ii) юридическите лица, групите или образуванията, които извършват или възнамеряват да извършат, участват или улесняват извършването на терористичен акт;
- iii) юридическите лица, групите или образуванията, притежавани или контролирани от едно или повече физически или юридически лица, групи или образувания по смисъла на i) и ii) или
- iv) физическите лица, юридическите лица, групите или образуванията, които действат за сметка или по нареждане на едно или повече физически или юридически лица, групи или образувания по смисъла на i) и ii).“
[неофициален превод]

Обстоятелства, предхождащи спора

¹⁰ Обжалваното определение съдържа следните констатации:

- „1 От документите по делото е видно, че [РКК] възниква през 1978 г. и започва въоръжена борба срещу турското правителство за признаване правото на кюрдите на самоопределяне. Според писмените показания на г-н [Osman] Ocalan през юли 1999 г. РКК обявила едностранно спиране на огъня при запазване на правото на самозащита. Според същите показания във връзка с тази нова насока конгресът на РКК решил през април 2002 г., че „от 4 април 2002 г. всички действия, извършвани от името на РКК се преустановяват, а извършените от името на РКК действия ще се считат за нелегитимни“ (приложение 2 към жалбата, точка 16). Съставено било ново обединение Kongreya Azadî ş Demokrasiya Kurdistan (Конгрес за демокрация и свобода на Кюрдистан — KADEK), което да постигне по демократичен път политически цели в името на кюрдското малцинство. Г-н [Abdullah] Ocalan бил назначен за председател на KADEK.

- 2 [KNK] е федерация, която обединява тридесетина организации. KNK има за цел да „утвърди единството и сътрудничеството на кюрдите във всички части на Кюрдистан и да подкрепи борбата им с оглед на висшите интереси на кюрдската нация“ (член 7, параграф А от учредителната харта на KNK). Според писмените показания на г-н [Serif] Vanly, председател на KNK, почетният ръководител на PKK е бил сред тези, които са допринесли за създаването на KNK. PKK е била член на KNK, а отделните членове на PKK финансирали отчасти KNK.“
- 11 На 2 май 2002 г. Съветът приема Решение 2002/334. Това решение добавя PKK в списъка, посочен в член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 (наричан по-нататък „списъкът, предмет на спора“).
- 12 KNK подава жалба за отмяна на Решение 2002/334, вписана под номер T-206/02. Първоинстанционният съд отхвърля жалбата като недопустима с Определение от 15 февруари 2005 г. Последното не е обжалвано.
- 13 На 17 юни 2002 г. Съветът приема Решение 2002/460. Това решение запазва PKK в списъка, предмет на спора. Впоследствие този списък е редовно осъвременяван с различни решения на Съвета.

Производство пред Първоинстанционния съд

- 14 PKK, представлявана от г-н Osman Ocalan, и KNK, представляван от г-н Serif Vanly, подават жалба за отмяна на Решение 2002/334 и Решение 2002/460 в секретариата на Първоинстанционния съд на 31 юли 2002 г. Жалбата е заведена под номер T-229/02.

- 15 Към жалбата е приложено пълномощно от името на РКК със следното съдържание:

„Долуподписаният Osman Ocalan, бивш член, с настоящото упълномощавам от името на организацията, известна по-рано с наименованието РКК,

Mark Muller, barrister, 10-11 Gray's Inn Square,

Edward Grieves, barrister, 10-11 Gray's Inn Square,

Gareth Pierce, съдружник в Birnberg Pierce solicitors,

да подадат жалба пред Първоинстанционния съд на Европейските общности за отмяна на Решение 2002/334 и на Регламент № 2580/2001 и във връзка с това да извършват всякакви други действия, включително да преупълномощават с предоставените им права трети лица да искат налагането на временни мерки и ако е необходимо, да обжалват постановените актове пред Съда на Европейските общности.“

- 16 Със становище, представено на 27 ноември 2002 г., Съветът прави възражение за недопустимост на основание член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд. Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия и Комисията на Европейските общности са допуснати да встъпят в производството като подпомагаща Съвета страна. Комисията представя писмено становище по възражението за недопустимост. Обединеното кралство не представя такова.

- 17 Произнасяйки се по възражението за недопустимост, с обжалваното определение Първоинстанционният съд отхвърля посочената жалба като недопустима.

Обжалваното определение

- 18 По отношение на жалбата, подадена от г-н Osman Ocalan от името на РКК, Първоинстанционният съд приема, че същата е недопустима по следните съображения:

„27 На първо място следва да се посочи, че РКК трябва да се счита за пряко и лично засегната от решения [2002/334 и 2002/460], доколкото изрично е посочена в тях.

- 28 След това трябва да се уточни, че правилата, уреждащи допустимостта на дадена жалба за отмяна, подадена от лица, посочени в списъка, предмет на спора — именно списъка на лицата, групите и образуванията, спрямо които се прилагат ограничителни мерки за борба с тероризма — трябва да се прилагат според обстоятелствата на конкретния случай. Всъщност, що се отнася по-специално до тези групи или образувания, може да се окаже, че те не притежават правосубектност или че не са в състояние да спазват правните норми, които обичайно се прилагат по отношение на юридическите лица. Ето защо в някои случаи прекаленият формализъм може да доведе до отричане на всякакво право да се иска отмяна, въпреки че съответните групи или образувания са били обект на общностни ограничителни мерки.

[...]

- 32 В съответствие с принципите, изведени в точка 28 по-горе, г-н [Osman] Ocalan, физическо лице, има право с всички доказателствени средства да докаже твърдението си, че надлежно представлява юридическото лице РКК. От доказателствата обаче трябва най-малко да е видно, че РКК действително е възнамерявала да подаде настоящата жалба и че не е била използвана като средство от трето лице, било то, както в случая, един от нейните членове.
- 33 Следва също така да се уточни, че при настоящата проверка на допустимостта на жалбата Първоинстанционният съд не може да се произнесе относно действителното съществуване на РКК. Въпросът, поставен във връзка с тази проверка, се свежда до това дали г-н [Osman] Ocalan има право да подаде жалба за сметка на РКК.
- 34 На първо място следва да се отбележи, че жалбата формално е подадена от г-н [Osman] Ocalan за сметка на („on behalf“) РКК.
- 35 На второ място се налага изводът, че жалбоподателите твърдят категорично, че РКК е престанала да съществува през април 2002 г. Нещо повече, според показанията на г-н [Osman] Ocalan, съдържащи се в приложение към жалбата, конгресът на РКК приел декларация едновременно с обявяването на нейното разпускане, съгласно която „всички извършени от името на РКК дейности ще се считат [от този момент нататък] за нелегитимни“.
- 36 На трето място следва да се констатира, че във всички документи на жалбоподателите, г-н [Osman] Ocalan се посочва като представител на РКК. По-конкретно, никога не се е твърдяло, че той е имал какъвто и да било личен интерес от отмяната на решенията, предмет на спора.

- 37 Жалбоподателите не само, че не доказват правото на г-н [Osman] Ocalan да представлява РКК, но твърдят обратното, а именно че последната вече не съществува. Не е възможно обаче да се приеме, че юридическо лице, за което се предполага, че е престанало да съществува, може надлежно да определи представител.
- 38 Невъзможността да се допусне, че г-н [Osman] Ocalan надлежно представлява РКК, се потвърждава от собственото му показание, според което всяко действие от името на РКК след април 2002 г. било нелегитимно. В съответствие с тези показания действието, което г-н [Osman] Ocalan твърди, че извършва от името на РКК, би следвало да се обяви за нелегитимно от самия доверител.
- 39 По този начин жалбоподателите изправят Първоинстанционния съд пред парадоксалното положение, при което физическото лице, за което се предполага, че представлява дадено юридическо лице, не само не е в състояние да докаже, че надлежно го представлява, но и излага основания, поради които не може да го представлява.
- 40 Що се отнася до довода на жалбоподателите, свързан с липсата на други средства за защита, той не е основание да се допусне разглеждането на жалбата на всяко лице, което желае да защитава интересите на трето лице.
- 41 Поради това Първоинстанционният съд заключава, че г-н [Osman] Ocalan по свое усмотрение е подал жалба за сметка на РКК. Следователно жалбата, подадена от г-н [Osman] Ocalan за сметка на РКК, е недопустима.“

- 19 По отношение на жалбата, подадена от г-н Serif Vanly от името на КНК, Първоинстанционният съд приема, че същата е недопустима по следните съображения:

„43 [...] КНК вече е оспорил Решение 2002/334 с жалбата си, заведена под номер Т-206/02. Ето защо, предвид еднаквостта на петитума, основанието и страните, настоящата жалба, доколкото е подадена от КНК срещу Решение 2002/334, е недопустима поради наличие на висящ процес относно същия спор.

[...]

45 Що се отнася до жалбата, подадена от КНК срещу Решение 2002/460, съгласно постоянната съдебна практика сдружение, създадено, за да защитава колективните интереси на дадена категория от граждани, не може да се счита за лично засегнато по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО от акт, засягащ общите интереси на тази категория, поради което това сдружение няма право да подаде жалба за отмяна, когато членовете му в лично качество не притежават процесуална легитимация (Решение на Съда от 14 декември 1962 г. по дело *Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes* и др./Съвет, 19/62—22/62, Recueil, стр. 943, 960 и Решение на Първоинстанционния съд от 21 март 2001 г. по дело *Hamburger Hafen- und Lagerhaus* и др./Комисия, Т-69/96, Recueil, стр. II-1037, точка 49).

46 В случая следва да се констатира, че съгласно член 7, параграф А от учредителната харта на КНК, последният има за задача да утвърди единството и сътрудничеството на кюрдите във всички части на Кюрдистан и да подкрепи борбата им с оглед на висшите интереси на кюрдската нация. Следователно КНК трябва да се счита за сдружение, учредено за защита на колективните интереси на определена категория граждани.

- 47 Този извод се подкрепя и от довода на жалбоподателите, според който включването на РКК в списъка има „деморализиращи последици“ по отношение на способността на КНК да постигне тази цел. Предвид посочената по-горе съдебна практика, в това отношение той не може да се приеме за лично засегнат.
- 48 На следващо място, трябва да се провери дали КНК може да се позове на факта, че един или няколко негови членове са имали право да подадат жалба за отмяна на решението, предмет на спора.
- 49 По отношение на РКК, трябва да се констатира, че с твърдението си за нейното несъществуване, жалбоподателите най-малкото признават, че РКК е престанала да бъде член на КНК. Във връзка с това не може да се приеме, че предходно членство на дадено лице в определено сдружение позволява на последното да се ползва от евентуалните действия на това лице. Всъщност приемането на подобно съображение би довело до предоставяне на дадено сдружение на вид постоянно право на жалба, и то въпреки факта че въпросното сдружение вече не може да твърди, че представлява интересите на бившия си член.
- 50 Що се отнася до КАДЕК, жалбоподателите изтъкват по същество факта, че като потенциален член на КНК, той бил засегнат от Решение 2002/460, тъй като не могъл да се присъедини към последния. Дори да се допусне, че към датата на подаване на настоящата жалба, КАДЕК е имал право да оспори Решение 2002/460, което изглежда възможно, ако се счете за правоприемник на РКК от правна и/или фактическа гледна точка, КНК не може да се позовава на принадлежността на КАДЕК към неговата организация, тъй като той не участва в нея.
- 51 Накрая, жалбоподателите твърдят, че КНК, както и неговите членове, по принцип са лично засегнати, тъй като действията им били ограничени от опасността да бъдат замразени активите им в случай на сътрудничество с образуване, включено в списъка, предмет на спора. В това отношение трябва да се напомни, че забраната да се предоставят средства на разположение на РКК, приета с решението, предмет на спора, има общо

действие, доколкото се отнася до всички правни субекти на Европейската общност. Поради това решението, предмет на спора, се прилага към обективно определени положения и има правни последици за категории от лица, посочени по общ и абстрактен начин (вж. в този смисъл Решение на Съда от 6 октомври 1982 г. по дело *Alusuisse Italia/Съвет и Комисия*, 307/81, *Recueil*, стр. 3463, точка 9).

- 52 Следва да се напомни, че физическо или юридическо лице може да твърди, че е лично засегнато от акт с общо приложение само ако това се дължи на някои присъщи на него качества или на фактическо положение, което го разграничава от останалите лица (Решение на Съда от 15 юли 1963 г. по дело *Plaumann/Комисия*, 25/62, *Recueil*, стр. 197, 223 и Решение на Първоинстанционния съд от 27 април 1995 г. по дело *CCE de Vittel и др./Комисия*, T-12/93, *Recueil*, стр. II-1247, точка 36). Впрочем КНК и членовете му, подобно на всички останали лица в Общността, са длъжни да спазват постановената с решението, предмет на спора, забрана във връзка с РКК. Обстоятелството, че поради политическите си убеждения КНК и членовете му са по-тежко засегнати от останалите от последиците на тази забрана, не е основание за разграничаването им от другите лица в Общността. Всъщност фактът, че даден акт с общо приложение може да има различни конкретни последици за различните правни субекти, спрямо които той се прилага, не може да отграничи тези субекти от останалите засегнати лица, при положение че съответният акт се прилага на основание на обективно определено положение (вж. Решение на Първоинстанционния съд от 22 февруари 2000 г. по дело *ACAV и др./Съвет*, T-138/98, *Recueil*, стр. II-341, точка 66 и посочената съдебна практика).

[...]

- 56 След като КНК не може да се позове на факта, че един от членовете му има право да подаде жалба за отмяна на решението, предмет на спора, следва да се заключи, че той не е лично засегнат от последното.

57 Ето защо жалбата, доколкото е подадена от KNK срещу Решение 2002/460, е недопустима.“

Производство пред Съда и искания на страните

20 Производството против обжалваното определение е образувано по жалба, подадена в секретариата на Съда на 9 май 2005 г. от г-н Osman Ocalan, от името на PKK, и от г-н Serif Vanly, от името на KNK. Последните искат от Съда да отмени посоченото определение и да обяви за допустима жалбата, подадена от г-н Osman Ocalan, от името на PKK, и от г-н Serif Vanly, от името на KNK, както и да осъди Съвета да заплати разноските, свързани с производството по допустимостта.

21 Към жалбата си жалбоподателите прилагат декларация, която е изготвена на 9 май 2005 г. от г-н M. Muller, един от адвокатите, представляващи ги в настоящото производство, и която има следното съдържание:

„1. Долуподписаният, Mark Muller, с настоящото потвърждавам, че представлявам Abdullah Ocalan във висящо производство пред Европейския съд по правата на човека.

2. В хода на това производство редовно посещавах г-н Ocalan в затвора на остров Imrali в Турция. Потвърждавам, че преди подаването на настоящата жалба пред Първоинстанционния съд г-н [Abdullah] Ocalan ме упълномощи да оспоря забраната на PKK в Европа. Освен това имах възможност да се срещна в Европа с други високопоставени представители на PKK и на предполагаемия ѝ правопреемник — KADEK. Повторно ми бе възложено продължаването на настоящото производство.

3. За да спазя Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, поисках пълномощно от г-н Osman Ocalan, който към онзи момент е бил високопоставен представител както на организацията, известна по-рано под името РКК, така и на KADEK.
 4. Ако Първоинстанционният съд беше поискал разяснения по този въпрос, незабавно щях да взема необходимите мерки, за да получа всички доказателства в подкрепа на горните твърдения. Не счетох това за необходимо, тъй като Първоинстанционният съд прие представеното пълномощно и връчи жалбата на насрещната страна.“
- 22 Съветът иска от Съда да отхвърли жалбата на двамата жалбоподатели като недопустима или при условията на евентуалност като неоснователна, да върне, ако е необходимо, делото на Първоинстанционния съд и да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.
- 23 Комисията и Обединеното кралство, встъпили страни в първоинстанционното производство, не представят писмени становища.

По жалбата

По отношение на допустимостта на жалбата, подадена от г-н Osman Ocalan от името на РКК

- 24 От името на РКК г-н Osman Ocalan (наричан по-нататък „първи жалбоподател“) излага седем правни основания в подкрепа на подадената от него жалба. На първо място следва да се разгледа четвъртото основание.

По четвъртото правно основание

— Доводи на страните

- 25 С четвъртото правно основание първият жалбоподател изтъква, че Първоинстанционният съд е изопачил представените от него доказателства във връзка с разпускането на РКК. Внимателният прочит на декларацията на г-н Osman Ocalan, представена пред Първоинстанционния съд, не давал основание да се заключи, че РКК е престанала напълно да съществува, включително с оглед на оспорването на забраната ѝ. Точно обратното, в декларацията г-н Osman Ocalan многократно изтъквал, че РКК продължавала да съществува и създавала сродна на нея организация — KADEK. Следователно Първоинстанционният съд неправилно изтъкувал доказателствата относно разпускането на РКК и нейното съществуване.
- 26 Съветът твърди, на първо място, че четвъртото основание е недопустимо, тъй като, от една страна, повтаряло изложените в първата инстанция тези и от друга — се отнасяло до фактическа констатация на Първоинстанционния съд, а именно че РКК не е могла надлежно да упълномощи г-н Osman Ocalan за свой представител в първоинстанционното производство.
- 27 При условията на евентуалност Съветът поддържа, че това основание било явно необосновано.
- 28 На първо място, Първоинстанционният съд изрично посочил в точка 33 от обжалваното определение, че не е компетентен да се произнесе относно действителното съществуване на РКК. Въпросът, на който Първоинстанционният съд е отговорил отрицателно, бил единствено дали г-н Osman Ocalan е имал право да подаде жалба за сметка на РКК.

29 Самите жалбоподатели уточнили, че РКК е била официално разпусната. Точка 16 от декларацията на г-н Osman Ocalan, приложена към жалбата в първоинстанционното производство, ясно показвала, че всички извършени от името на РКК дейности след 4 април 2002 г. следвало да се считат за нелегитимни.

30 На следващо място, твърденията на първия жалбоподател в много отношения били противоречиви. Например, в точка 25 от жалбата пред Съда се уточнявало, че г-н Osman Ocalan предявил жалбата в първоинстанционното производство от името на организация, която продължавала да съществува и която дотогава се наричала РКК. От тази декларация се разбирало, че на практика жалбата в първоинстанционното производство била подадена не от името на РКК, а от името на друга организация, която не била назована. Същевременно жалбата в първоинстанционното производство не уточнявала за коя друга организация ставало въпрос.

31 На последно място, Първоинстанционният съд подробно разгледал представените от жалбоподателите доводи. Съветът счита, че изводът, до който е стигнал Първоинстанционният съд в точки 37—41 от обжалваното определение, а именно че РКК не можела надлежно да упълномощи представител, бил обоснован предвид доказателствата, с които е разполагал, и че в настоящото производство по обжалване първият жалбоподател не е изложил никакъв нов довод, който да постави под съмнение този извод.

— Съображения на Съда

32 Съгласно практиката на Съда жалбата пред него е недопустима, ако не съдържа доводи, насочени към установяване на грешка при прилагане на правото, която опорочава обжалваното решение, а само повтаря или възпроизвежда буквално вече изложени пред Първоинстанционния съд основания и доводи. За сметка на това, при положение че жалбоподателят оспорва тълкуването или прилагането на общностното право от страна на

Първоинстанционния съд, разгледаните в първата инстанция правни въпроси могат отново да бъдат обсъдени в хода на производството по обжалване. Всъщност, ако жалбоподателят не би могъл да основе жалбата си пред Съда на вече изложени пред Първоинстанционния съд основания и доводи, посоченото производство отчасти би се обезсмислило (вж. в този смисъл Решение от 22 юни 2006 г. по дело *Storck/СХВП*, C-25/05 P, все още непубликувано в *Recueil*, точки 47 и 48 и посочената съдебна практика).

33 Четвъртото основание се извежда от твърдението, че Първоинстанционният съд допуснал грешка, като приел, че г-н *Osman Ocalan* е изтъкнал липсата на процесуална легитимация на РКК да подаде жалба. Основанието съдържа подробни съображения срещу обжалваното определение. Освен това то се отнася до констатация, направена от Първоинстанционния съд в обжалваното определение, поради което не би могло да бъде изтъкнато пред Първоинстанционния съд.

34 При тези обстоятелства доводът на Съвета за отхвърляне на четвъртото основание, тъй като то повтаряло вече изложени в първоинстанционното производство тези, е неоснователен и поради това следва да бъде отхвърлен.

35 Що се отнася до довода на Съвета, според който четвъртото основание било недопустимо, тъй като се отнасяло до фактическа констатация на Първоинстанционния съд, следва да се напомни, че съгласно практиката на Съда на етапа на обжалване пред него са допустими твърдения за нарушения, свързани с установяването и оценката на фактите в обжалваното решение, когато жалбоподателят твърди, че Първоинстанционният съд е направил констатации, чиято неточност по същество произтича от доказателствата по преписката, или че е изопачил представените му доказателствата (Решение от 24 октомври 2002 г. по дело *Aéroports de Paris/Комисия*, C-82/01 P, *Recueil*, стр. I-9297, точка 56). Такъв именно е настоящият случай.

36 Следователно правното основание е допустимо.

37 По отношение на основателността следва да се прецени дали Първоинстанционният съд е изопачил определени доказателства. Както посочва генералният адвокат в точка 42 от заключението си, подобно изопачаване е налице, когато без да се основава на нови доказателства, оценката на съществуващите доказателства се явява явно неправилна (вж. в този смисъл Решение от 6 април 2006 г. по дело *General Motors/Комисия*, C-551/03 P, Recueil, стр. I-3173, точка 54).

38 Предвид този критерий следва да се отбележи, че представените пред Първоинстанционния съд доказателства относно съществуването на РКК се състоят в декларацията на г-н Osman Ocalan, приложена към жалбата в първоинстанционното производство, пълномощното, което г-н Osman Ocalan е дал на адвокатите, за да представляват първия жалбоподател, приетите от Съвета позиции и декларацията на г-н Serif Vanly, също приложена към жалбата в първоинстанционното производство.

39 Що се отнася, на първо място, до декларацията на г-н Osman Ocalan, последният посочва в точка 1 от нея, че „РКК е и остава политическа организация с основно значение за кюрдския народ“.

40 В точка 11 от същата декларация г-н Osman Ocalan заявява:

„През юли 1999 г. РКК обяви едностранно спиране на огъня. Целта бе да се намери демократично и мирно разрешение на въпроса за правата на кюрдите. РКК обяви, че всички партизански действия се преустановяват до ново нареждане.“

41 Точки 15—19 от същата декларация гласят следното:

- „15. [Осмият конгрес на РКК, състоял се между 4 и 10 април 2002 г.,] посочва РКК като символичното наименование на движението „Apoist“ [като с думата „Аро“ се назова Abdullah Ocalan] в периода на кюрдското национално самоосъзнаване и съпротива. Този конгрес също обявява, че РКК символизира кюрдския национален дух, съзнание и идентичност.
16. Конгресът решава, че с оглед на съществените преобразувания на РКК всички действия, извършвани под името „РКК“, се прекратяват на 4 април 2002 г., а всички извършвани от името на РКК дейности ще се считат за нелегитимни.
17. Конгресът решава да продължи действията, планирани и предприети след спирането на огъня [от 1999 г.] и след провеждането на седмия конгрес [„Проектът за мир“, включващ позицията на РКК, приета на седмия конгрес от 10 януари 2000 г., е приложен към настоящата декларация].
18. Приема се нова конституция, която изменя структурата и организацията на РКК и излага стратегията на движението Apoist. Една организация за координиране следва да обедини различните организации, които ще да бъдат създадени в някои части на Кюрдистан и в граничните страни. Поради това се взема решение за основаване на [KADEK].
19. Избира се нов управителен комитет, а за председател на KADEK е избран Abdullah Ocalan.“

- 42 Вместо да обяви разпускането на РКК, този текст изглежда потвърждава, че РКК постепенно изоставя насилствените средства на действие в полза на други. Г-н Osman Ocalan по-конкретно заявява, че РКК е обявила едностранно спиране на огъня през юли 1999 г., участвала е в „проект за мир“ по време на седмия си конгрес, проведен на 10 януари 2000 г., а на осмия си конгрес, състоял се между 4 и 10 април 2002 г., е решила да прекрати „всички дейности“, считано от 4 април 2002 г. В контекста на декларацията е възможно думите „всички дейности“ да се отнасят просто до изоставянето от РКК на насилствените действия.
- 43 Във всички случаи от точки 18 и 19 от декларацията на г-н Osman Ocalan е видно, че структурата и организацията на РКК само се променят и че РКК продължава да съществува под името KADEK, също председателствана от г-н Abdullah Ocalan.
- 44 Освен това думата „остава“ в точка 1 от посочената декларация показва, че РКК продължава да съществува.
- 45 Във всички случаи никъде в декларацията си г-н Osman Ocalan не заявява изрично, че осмият конгрес на РКК е обявил нейното разпускане.
- 46 При това положение, тълкувайки тази декларация в нейната цялост, не може обосновано да се приеме, че тя потвърждава цялостното разпускане на РКК.
- 47 Що се отнася, на второ място, до пълномощното, дадено на адвокатите, за да представляват първия жалбоподател, в него г-н Osman Ocalan уточнява, че действа „за сметка на организацията, известна по-рано под името РКК“ („on behalf of the organisation formerly known as the PKK“). Това изявление обаче отразява единствено промяната на името, но не и разпускането на РКК.

48 Що се отнася, на трето място, до приетите от Съвета позиции, изглежда, че считано от 2 април 2004 г., решенията, с които последователно се заменят Решение 2002/334 и Решение 2002/460, определят РКК по следния начин: „Кюрдска работническа партия (РКК) (наричана KADEK, наричана KONGRA-GEL)“ (вж. по-конкретно Решение на Съвета 2004/306/ЕО от 2 април 2004 г., с което се прилага член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу лица и образувания, с което се отменя Решение 2003/902/ЕО (ОВ L 99, стр. 28). От тях е видно, че според Съвета РКК продължава да съществува, но под други наименования.

49 На последно място, въпреки че в приложената към жалбата в първоинстанционното производство декларация на председателя на KNK г-н Serif Vanly се споменава разпускането на РКК, това е направено в контекста на следния текст:

„РКК членува в KNK от неговото създаване. РКК има водеща роля при създаването на KNK и е основна движеща сила в рамките на тази организация, като целите и задачите ѝ са съгласувани с тези на KNK. РКК престава да бъде официален член на KNK след разпускането си през април 2002 г. Същевременно, основаната от РКК организация KADEK иска да се присъедини към KNK. Почетен председател на KNK остава г-н Abdullah Ocalan.“

50 Този текст обаче не налага извода, че през април 2002 г. РКК престава изцяло да съществува. Всъщност тълкуван в своята цялост, този текст по-скоро загатва, че след този момент РКК по някакъв начин продължава да съществува в преобразуван вид и под друго име. Следователно декларацията на г-н Vanly не противоречи на вече обсъдените останали доказателства.

51 Следователно съдържашката се в точка 35 от обжалваното определение констатация, че „според показанията на г-н Ocalan, съдържащи се в приложение към жалбата, конгресът на РКК обяв[ил] нейното разпускане“, е неточна и противоречи на декларацията на г-н Osman Ocalan, на която въпросната констатация се основава.

- 52 Освен това съдържащото се в точка 37 от обжалваното определение изявление, според което „жалбоподателите не само че не доказват правото на г-н [Osman] Osalan да представлява РКК, но твърдят обратното, а именно че последната вече не съществува“, не се подкрепя от доказателствата, с които разполага Първоинстанционният съд.
- 53 Следователно фактическите констатации в точки 35 и 37 от обжалваното определение са неточни и изопачават доказателствата, представени пред Първоинстанционния съд. Ето защо четвъртото правно основание е обосновано.
- 54 Следователно обжалваното определение следва да се отмени в частта, в която обявява за недопустима жалбата на първия жалбоподател, без да е необходимо да се разгледат другите изложени от него основания.

По отношение на допустимостта на жалбата в първоинстанционното производство, подадена от г-н Serif Vanly от името на КНК

- 55 Г-н Serif Vanly (наричан по-нататък „втори жалбоподател“) излага от името на КНК две правни основания в подкрепа на подадената от него жалба пред Съда (осмо и девето основание).

По осмото правно основание

— Доводи на страните

- 56 С осмото правно основание вторият жалбоподател напомня, че в обжалваното определение Първоинстанционният съд е счел жалбата за недопустима, тъй като била подадена от КНК, а последният не бил лично засегнат по смисъла на

член 230, четвърта алинея ЕО с Решение 2002/460. Вторият жалбоподател счита, че този критерий е твърде ограничителен, когато става въпрос за основни права, гарантирани от ЕКПЧ. Той поддържа, че в подобен контекст критерият за допустимост трябва да се приложи по по-широк начин, в съответствие с критериите за допустимост, установени от Европейския съд по правата на човека, за да не се препятства достъпа до ефективно средство за защита.

57 Вторият жалбоподател счита, че ако Съдът приемел за недопустима жалбата на KNK по настоящото дело, а при същите условия Европейският съд по правата на човека допуснал до разглеждане подадена пред него жалба, вторият жалбоподател щял да бъде лишен от достъп до ефективно средство за защита, на което има право, а именно жалбата, въз основа на която да се прецени дали Регламент № 2580/2001 и Решение 2002/460 накърняват негови основни права, прогласени в ЕКПЧ. Отказът да се извърши подобна оценка въпреки наличието на приемлива и допустима обосновка от гледна точка на ЕКПЧ представлявал нарушение на член 13 от тази конвенция, тъй като вторият жалбоподател щял чисто и просто да бъде лишен от предоставените му средства за защита.

58 Според Съвета вторият жалбоподател не се стремил да докаже, че Първоинстанционният съд неправилно е приложил разпоредбите на Договора за ЕО, така както се тълкували от съдебната практика на Общността, като е приел, че KNK не е бил лично засегнат от Решение 2002/460. В действителност вторият жалбоподател искал от Съда да пренебрегне разпоредбите на член 230, четвърта алинея ЕО, така както се тълкували от съдебната практика на Общността, и вместо тях да приложи предвидените в ЕКПЧ разпоредби относно правото на жалба.

59 Доколкото това основание се отнася до извода на Първоинстанционния съд, че вторият жалбоподател не бил лично засегнат по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО, Съветът счита, че вторият жалбоподател не е изтъкнал нови доводи в жалбата пред Съда, поради което в тази си част същата била недопустима. При условията на евентуалност Съветът твърди, че тази част от жалбата пред Съда била неоснователна, тъй като Първоинстанционният съд надлежно е съобразил постоянната съдебна практика.

- 60 Доколкото с това основание се излага довод, изведен от ЕКПЧ, Съветът счита, че същият бил недопустим на етапа на обжалване пред Съда, тъй като не е бил предмет на спора между страните в първоинстанционното производство и Първоинстанционният съд не се е произнесъл по него. При условията на евентуалност Съветът поддържа, че този довод бил неоснователен, тъй като Съюзът и Общността предоставяли на основните права закрила, която е равностойна на гарантираната от ЕКПЧ.

— Съображения на Съда

- 61 По отношение на допустимостта на това основание, следва да се напомни, че съгласно член 118 от Процедурния правилник на Съда, член 42, параграф 2 от същия правилник, който по принцип забранява въвеждането на нови основания в хода на производството, се прилага в производството пред Съда по обжалване на решение на Първоинстанционния съд. Ето защо при обжалването Съдът е компетентен само да прецени съображенията на Първоинстанционния съд във връзка с вече обсъдените пред него основания (вж. Решение от 29 април 2004 г. по дело IPK-München/Комисия, C-199/01 Р и C-200/01 Р, Recueil, стр. I-4627, точка 52).
- 62 Във връзка с възражението си за недопустимост в първоинстанционното производство Съветът излага основание, свързано с твърдението, че вторият жалбоподател не отговарял на условията на член 230, четвърта алинея ЕО. В писменото си становище по това възражение за недопустимост вторият жалбоподател отговаря, че от тълкуването на тази разпоредба се налага изводът, че е изпълнил тези условия. В това отношение вторият жалбоподател изтъква, между другото, че ефективното средство за защита било необходимо във връзка с актове на общностните институции, които нарушавали основни права и правото на Общността. С обжалваното определение Първоинстанционният съд отхвърля тезата на втория жалбоподател, без обаче да се произнесе по довода, че с подадената пред него жалба се търси защита на основните права на втория жалбоподател.

- 63 Налага се изводът, че тълкуването на член 230, четвърта алинея ЕО и прилагането му по отношение на втория жалбоподател са обсъдени пред Първоинстанционният съд в хода на първоинстанционното производство. Целта на това основание е да се оспори изцяло тълкуването и прилагането от страна на Първоинстанционния съд на тази разпоредба по отношение на втория жалбоподател. Следователно не става въпрос за ново основание, чието въвеждане на етапа на обжалване не се допуска от член 42, параграф 2 и член 118 от Процедурния правилник на Съда.
- 64 В рамките на допустимите правни основания жалбоподателят по правило трябва да изложи доводите, които счита, че са в негова подкрепа, било като се основе на вече изтъкнатите пред Първоинстанционния съд доводи, било като развие нови аргументи по-конкретно във връзка с възприетите от Първоинстанционния съд положения. В противен случай производството по обжалване пред Съда отчасти би се обезсмислило (вж. в този смисъл Решение по дело *Storck*, посочено по-горе, точка 48 и посочената съдебна практика).
- 65 Следователно вторият жалбоподател не е длъжен да обоснове това основание единствено с нови доводи, свързани с тълкуването на член 230, четвърта алинея ЕО от съдебната практика на Общността. Доводът на Съвета в този смисъл е неоснователен и трябва да бъде отхвърлен.
- 66 По отношение на допустимостта на доводите, основани на ЕКПЧ, от тълкуването на член 58 от Статута на Съда във връзка с член 113, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда следва, че в производствата по обжалване жалбоподателят е свободен да изтъква всички относими доводи, като единственото ограничение е да не изменя предмета на спора пред Първоинстанционния съд. Противно на твърдението на Съвета, не съществува никакво задължение изложеният при обжалването довод преди това да е бил предмет на обсъждане в първоинстанционното производство. Подобно ограничаване не може да бъде прието, тъй като то до голяма степен би обезсмислило производството по обжалване.

- 67 Тъй като е очевидно, че това основание не изменя предмета на спора пред Първоинстанционния съд, доводът на Съвета, според който то било недопустимо понеже се отнасяло до ЕКПЧ, е лишен от основание и трябва да бъде отхвърлен.
- 68 Следователно въпросното правно основание е изцяло допустимо.
- 69 Във връзка със съществото на спора вторият жалбоподател изтъква, че бил засегнат от Решение 2002/334 и Решение 2002/460, по-специално тъй като КНК представлявал представителна платформа за РКК и за всяка организация, която може да се счита за неин правопреемник.
- 70 Съгласно постоянната съдебна практика подобна връзка не е достатъчна, за да се установи, че дадено образувание е лично засегнато по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО. Всъщност сдружение, представляващо категория от физически или юридически лица, не може да се счита за лично засегнато по смисъла на посочената разпоредба от акт, който засяга общите интереси на въпросната категория (вж. в този смисъл Решение по дело *Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes* и др./Съвет, посочено по-горе, *Recueil*, стр. 960 и Определение от 5 ноември 1986 г. по дело *UFADE/Съвет* и Комисия, 117/86, *Recueil*, стр. 3255, точка 12).
- 71 Освен това вторият жалбоподател изтъква, че съгласно Решение 2002/334 и Решение 2002/406, ако сътрудници на РКК, КНК рискува да бъдат замразени собствените му средства.

- 72 Съгласно постоянната съдебна практика физическо или юридическо лице може да твърди, че е лично засегнато от акт с общо приложение само ако това се дължи на някои присъщи на него качества или на фактическо положение, което го разграничава от всички останали лица (вж. в този смисъл Решение по дело Plaumann/Комисия, посочено по-горе, Recueil, стр. 223 и Решение от 25 юли 2002 г. по дело Unión de Pequeños Agricultores/Съвет, C-50/00 P, Recueil, стр. I-6677, точка 36).
- 73 Впрочем, ако KNK рискува средствата му да бъдат замразени, това произтича от обективно определена забрана, която важи по същия начин за всички субекти на правото на Общността. При тези обстоятелства KNK не може да твърди, че е лично засегнат от Решение 2002/334 и Решение 2002/460 по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО.
- 74 Заклучавайки по-конкретно в точки 45, 46, 51 и 52 от обжалваното определение, че KNK не е лично засегнат по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО, Първоинстанционният съд правилно прилага тази разпоредба, като се съобразява с тълкуването ѝ от съдебната практика на Общността.
- 75 Вторият жалбоподател обаче възразява, че така тълкуван член 230, четвърта алинея ЕО поставя условие за допустимост, което е толкова ограничително, че противоречи на ЕКПЧ.
- 76 Основните права са неразделна част от общите принципи на правото, за чието спазване Съдът следи. В това отношение Съдът се вдъхновява от общите за държавите-членки конституционни традиции, както и от указанията, съдържащи се в международните актове за защита на правата на човека, към които държавите-членки са се присъединили или в чието изготвяне са участвали. В това отношение ЕКПЧ има особено значение (вж. по-конкретно Решение от 12 юни 2003 г. по дело Schmidberger, C-112/00, Recueil, стр. I-5659, точка 71 и Решение от 27 юни 2006 г. по дело Европейски парламент/Съвет, C-540/03, все още непубликувано в Recueil, точка 35).

77 Освен това член 6, параграф 2 ЕС предвижда следното:

„Съюзът зачита основните права, така както те са гарантирани от [ЕКПЧ], и така както те произтичат от общите за държавите-членки конституционни традиции, в качеството им на общи принципи на правото на Общността.“

78 Именно в този контекст следва да се разгледа настоящият довод.

79 Съгласно член 34 от ЕКПЧ Европейският съд по правата на човека може да бъде сезиран с жалба от всяко физическо лице, неправителствена организация или група лица, които твърдят, че са жертва на нарушение от страна на някоя от високодоговарящите страни на правата, провъзгласени в ЕКПЧ.

80 Съгласно практиката на Европейския съд по правата на човека член 34 от ЕКПЧ по правило изисква, за да бъде квалифициран като жертва по смисъла на тази разпоредба, жалбоподателят да твърди, че е претърпял вреди от вече извършено нарушение на ЕКПЧ (вж. ЕСПЧ, Решение от 6 септември 1978 г. по дело *Klass и др. с/у Германия*, серия А № 28, § 33). Само при изключителни обстоятелства опасността от бъдещо нарушаване може да предостави на жалбоподателя качеството на жертва на нарушение на ЕКПЧ (вж. Европейска комисия по права на човека, Решение от 4 декември 1995 г. по дело *Noël Narvii Tauira и др. с/у Франция*, жалба № 28204/95, *Décisions et rapports (DR)* 83-A, стр. 112, 130). От практиката на Европейския съд по правата на човека обаче е видно, че лицата, които твърдят, че са свързани с образуване, включено в приложения към Обща позиция 2001/931 списък, без самите те да са в него, нямат качеството жертва на нарушение на ЕКПЧ по смисъла на член 34 от нея, поради което жалбите им са недопустими (вж. ЕСПЧ, Решение от 23 май 2002 г. по дело *Segi и др. и Gestoras Pro-Amnistia и др. с/у 15 държави-членки на Европейския съюз*, жалби № 6422/02 и № 9916/02, *Recueil des arrêts et décisions* 2002-V).

- 81 Впрочем положението на KNK е сходно с това на лицата, свързани с посочените по-горе образувания Segi и Gestoras Pro-Amnistia. Всъщност KNK не е в списъка, предмет на спора, поради което спрямо него не са приложени ограничителните мерки, предвидени в Регламент № 2580/2001.
- 82 При тези условия съгласно настоящата практика на Европейския съд по правата на човека изглежда, че KNK не би могъл да установи качеството си на жертва по смисъла на член 34 от ЕКПЧ, поради което няма право да сезира тази юрисдикция.
- 83 Следователно предвид обстоятелствата по настоящото производство не се установи каквото и да било противоречие между ЕКПЧ и член 230, четвърта алинея ЕО.
- 84 Ето защо въпросното правно основание трябва да се отхвърли като необосновано.

По деветото основание

— Доводи на страните

- 85 Вторият жалбоподател изтъква, че в точка 49 обжалваното определение съдържало грешка, тъй като се основавало на хипотеза, при която РКК е престанала да съществува, като по този начин, за да отхвърли довод по допустимостта на жалбата, предрешавало въпрос по същество.

- 86 Съветът отбелязва, че Първоинстанционният съд не се е произнесъл относно действителното съществуване на РКК. За да установи дали КНК може да се позове на правото на един или няколко от членовете му да подадат жалба за отмяна на обжалваното определение, той просто констатира, че с твърдението, според което РКК е престанала да съществува, вторият жалбоподател най-малкото е признал, че РКК вече не била член на КНК.

— Съображения на Съда

- 87 От точки 69—82 от настоящото решение е видно, че КНК не е лично засегнат от оспорваните решения по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО, нито е жертва по смисъла на член 34 от ЕКПЧ, и то дори да се допусне, че РКК действително съществува. При тези обстоятелства фактът, че Първоинстанционният съд неправилно приема, че РКК не съществува, не може в никакъв случай да доведе до отмяна на обжалваното определение по отношение на втория жалбоподател.

- 88 Следователно това основание е неотносимо.

- 89 Ето защо жалбата на втория жалбоподател е неоснователна и трябва да бъде отхвърлена.

- 90 Тъй като вторият жалбоподател е загубила делото страна, в приложение на член 69, параграф 2 и член 122 от Процедурния правилник на Съда той следва да бъде осъден да заплати разноските, свързани с подадената от него жалба.

По жалбата пред Първоинстанционния съд

91 Съгласно член 61, първа алинея, второ изречение от Статута на Съда последният може в случаите на отмяна на решение на Първоинстанционния съд сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това. Такъв е случаят със спора между първия жалбоподател и Съвета относно допустимостта на жалбата.

92 Съветът излага две правни основания в подкрепа на възражението си за недопустимост на жалбата на първия жалбоподател. От една страна, в частта си относно Решение 2002/334 тази жалба не била подадена в срок. От друга страна, РКК не притежавала процесуална правоспособност, тъй като вече не съществувала.

По първото правно основание

Доводи на страните

93 Според Съвета крайният срок за предявяване на жалба срещу Решение 2002/334 е бил 29 юли 2002 г. Оригиналът на жалбата бил представен в секретариата на Първоинстанционния съд на 31 юли 2002 г. Следователно в частта относно посоченото решение жалбата не била подадена в срок.

94 Комисията, встъпила страна в първоинстанционното производство, споделя съображенията на Съвета и добавя, че недопустимостта на жалбата, подадена срещу Решение 2002/334, водела до недопустимост на жалбата, подадена срещу Решение 2002/460, тъй като второто решение само потвърждавало първото.

- 95 Първият жалбоподател отговаря, че представителите му са убедени, че на 24 юли 2002 г. са представили в секретариата на Първоинстанционния съд оригинала на жалбата заедно с пет преписа, независимо от това, че на 31 юли 2002 г. са представили заместващ оригинал. При тези обстоятелства и доколкото ставало въпрос за основни права, да се препятства възможността на първия жалбоподател да иска отмяна на Решение 2002/334 било доказателство за неуместен формализъм.
- 96 Във всички случаи според първия жалбоподател Решение 2002/460 представлявало самостоятелно решение, което е било оспорено в срок.

Съображения на Съда

- 97 Решение 2002/334 е прието на 2 май 2002 г. и публикувано в *Официален вестник на Европейските общности* на 3 май 2002 г. Освен двумесечния срок за подаване на жалба за отмяна, предвиден в член 230, пета алинея ЕО, следва да се вземе предвид и срокът от четиринадесет дни, считано от датата на публикуването на обжалвания акт, съгласно член 102, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, както и предварително определеният срок поради отдалеченост от десет дни съгласно член 102, параграф 2 от същия правилник. Последният ден от срока, определен в съответствие с приложимите правила, е 27 юли 2002 г. Тъй като този ден е събота, срокът за подаване на жалбата изтича в края на понеделника 29 юли 2002 г. в приложение на член 101, параграф 2, първа алинея от посочения правилник.
- 98 Член 43, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд изисква да се представи оригинала на всеки материал по делото.

- 99 От преписката пред Първоинстанционния съд е видно, че на 24 юли 2002 г. в секретариата на Първоинстанционния съд са представени единствено преписи без оригинал. Макар първият жалбоподател да твърди, че неговите представители са депозирали оригинала на жалбата заедно с преписите от нея на тази дата, той не представя никакви доказателства в тази насока. Нещо повече, текстът на оригинала, представен на 31 юли 2002 г., съдържа различия с преписите, представени на 24 юли 2002 г. Следва да се приеме, че оригиналът на жалбата е представен в секретариата на Първоинстанционния съд едва на 31 юли 2002 г., което е видно от печата на секретариата.
- 100 Доколкото оригиналът на жалбата не е представен в секретариата на Първоинстанционния съд в предвидения срок, жалбата на първия жалбоподател в частта, в която се иска отмяна на Решение 2002/334, е недопустима.
- 101 Този извод не се опорочава от изтъкнатото от първия жалбоподател обстоятелството, че става въпрос за основни права. Всъщност правилата относно сроковете за предявяване на жалби са императивни и съдът трябва да ги прилага така, че да се осигури правната сигурност и равнопоставеността на правните субекти пред закона.
- 102 За сметка на това е безспорно, че първият жалбоподател оспорва Решение 2002/460 в предвидените срокове.
- 103 Както Първоинстанционният съд правилно приема в точка 44 от обжалваното определение, това решение е ново спрямо Решение 2002/334. Всъщност съгласно член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931 всяко решение, с което се изменя списъкът, предмет на спора, е резултат от преразглеждане от Съвета на положението на посочените лица, групи и образувания.

- 104 Следователно Решение 2002/460 не е само потвърждение на Решение 2002/334 и недопустимостта на жалбата в частта, с която се иска отмяна на Решение 2002/334, не е пречка първият жалбоподател да оспорва Решение 2002/460.

По второто правно основание

Доводи на страните

- 105 Според Съвета РКК нямала право да предяви жалба за отмяна, тъй като според изявленията на първия жалбоподател престанала да съществува. Последното обстоятелство се доказвало от факта, че жалбата не била изготвена на бланка. Всъщност даденото на адвокатите пълномощно, за да я представляват, било написано на бял лист и подписано от г-н Osman Ocalan.
- 106 Първият жалбоподател твърди, от една страна, че не е заявявал, че РКК била разпусната, и от друга страна, че тя най-малкото е запазила известна правоспособност, която ѝ е била достатъчна, за да оспори включването в списъка, предмет на спора.

Съображения на Съда

- 107 Както бе установено в точки 38—52 от настоящото решение, наличните доказателства сочат, че РКК не е разпусната на конгреса си, проведен между 4 и 10 април 2002 г. Преценката на тези доказателства действително води до извода, че РКК продължава да осъществява дейност и след този конгрес, вероятно в преобразуван вид и под други наименования.

108 Макар въз основа на посочените доказателства да не е възможно съвършено точно да се очертае обхватът на действията на РКК след 4 април 2002 г., във всички случаи е сигурно, че РКК продължава да съществува в известна степен, която ѝ е достатъчна, за да оспори включването в списъка, предмет на спора.

109 Всъщност Европейската общност е правна общност, в която актовете на нейните институции са обект на контрол за съответствие с Договора за ЕО и общите принципи на правото, част от които са основните права. Ето защо правните субекти трябва да разполагат с ефективна съдебна защита на правата, които черпят от общностния правов ред, като правото на подобна защита е част от общите принципи на правото, произтичащи от общите за държавите-членки конституционни традиции. Посоченото право е провъзгласено и в членове 6 и 13 от ЕКПЧ (вж. Решение по дело *Unión de Pequeños Agricultores/Съвет*, посочено по-горе, точки 38 и 39).

110 Изключително важно е съдебната защита да бъде ефективна, тъй като ограничителните мерки, предвидени в Регламент № 2580/2001, водят до тежки последици. В резултат на тези мерки не само всяка финансова сделка или услуга е забранена по отношение на посочените в този регламент лица, групи или образувания, но и тяхното добро име и политическа дейност са накърнени поради квалифицирането им като терористически.

111 Съгласно член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 във връзка с член 1, параграфи 4—6 от Обща позиция 2001/931 лице, група или образувание се включват в списъка, предмет на спора, само ако бъдат точно индивидуализирани и при наличието на съответни доказателства. Уточнява се също така, че името на лице, група или образувание може да остане в споменатия списък само при условие че Съветът периодично преразглежда неговото положение. Всички тези обстоятелства следва да подлежат на съдебен контрол.

- 112 Следователно, ако с Решение 2002/460 общностният законодател е счел, че РКК продължава да съществува в степен, която допуска налагането на предвидените в Регламент № 2580/2001 ограничителни мерки, последователността и справедливостта изискват да се признае, че тя продължава да съществува в степен, която ѝ позволява да оспори тези мерки. Всяко друго заключение би довело до положение, при което дадена организация може да бъде включена в списъка, предмет на спора, без да може да обжалва това.
- 113 За да се подаде жалба от името на подобна организация, е необходимо да се установи, че тя действително има намерение да подаде съответната жалба и че адвокатите, които твърдят, че я представляват, действително са упълномощени за тази цел.
- 114 Разпоредбите на Статута на Съда, по-конкретно член 21 от него, разпоредбите на Процедурния правилник на Съда, по-конкретно член 38 от него, и разпоредбите на Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, по-конкретно член 44 от него, не са били приети с оглед на подаването на жалби от организации, които не притежават правосубектност, като например РКК. В това изключително положение процесуалните правила относно допустимостта на жалбите за отмяна трябва да се прилагат, като се съобразяват в необходимата степен с конкретните обстоятелства. Както Първоинстанционният съд основателно приема в точка 28 от обжалваното определение, целта е да се избегне прекаления формализъм, който би довел до отричане на всякаква възможност да се иска отмяна, въпреки че на въпросното образувание са наложени общностни ограничителни мерки.
- 115 Следователно г-н Osman Ocalan има право да доказва с всички доказателствени средства твърдението си, че надлежно представлява РКК.
- 116 Във връзка с въпроса дали г-н Osman Ocalan притежава надлежна представителна власт по отношение на РКК съмнение поражда фактът, че в даденото от него адвокатско пълномощно той се представя като бивш член на РКК, без да прилага други документи, от които да е видно, че я представлява.

- 117 Същевременно в производството по обжалване първият жалбоподател представя пред Съда декларация от адвокат Mark Muller, с която се цели потвърждаване на посоченото пълномощно. Видно от Решение на Европейския съд по правата на човека от 12 май 2005 г., Abdullah Ocalan/Турция (жалба № 46221/99, все още непубликувано в Recueil) г-н M. Muller представлява пред Европейския съд по правата на човека г-н Abdullah Ocalan, който е бил ръководител на РКК и от 1999 г. изтърпява наказание лишаване от свобода в Турция. Г-н Muller заявява, че когато е посетил г-н Abdullah Ocalan в затвора, последният го е упълномощил да оспори забраната на РКК в Европа. Освен това г-н Muller заявява, че редица други високопоставени представители на РКК и на нейния правопреемник KADEK са му възложили да продължи производството, образувано с подадената пред Първоинстанционния съд жалба.
- 118 Освен това г-н Muller посочва, че когато е подписал адвокатското пълномощно за подаване на тази жалба, г-н Osman Ocalan е бил високопоставен представител както на РКК, така и на KADEK.
- 119 Предвид особените обстоятелства на случая тези изявления, направени от член на адвокатската колегия на държава-членка, който в това си качество е длъжен да спазва правилата за професионално поведение, са достатъчни, за да се установи, че г-н Osman Ocalan има право да представлява РКК, и в частност да упълномощава адвокати, които да действат от нейно име.
- 120 Този извод не се опровергава от довода на Съвета, че пълномощното не било изготвено на бланка.
- 121 Несъмнено адвокатското пълномощно от частноправни юридически лица обикновено се изготвя на бланка, въпреки че разпоредбите относно производството пред Съда или Първоинстанционния съд не изискват това. По отношение обаче на организации, които не са учредени съгласно правните норми, обичайно приложими спрямо юридическите лица, този елемент няма голяма доказателствена сила.

- 122 При тези обстоятелства следва да се приеме, че г-н Osman Ocalan има право да представлява РКК и да упълномощава адвокати, които да я представляват.
- 123 Следователно жалбата на първия жалбоподател е допустима в частта, в която се иска отмяна на Решение 2002/460. Поради това делото трябва да се върне на Първоинстанционния съд за произнасяне по същество.
- 124 Тъй като делото се връща на Първоинстанционния съд за продължаване на производството по отношение на първия жалбоподател, Съдът не се произнася по направените от последния съдебни разноси.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

- 1) Отменя определението на Първоинстанционния съд на Европейските общности, постановено на 15 февруари 2005 г. по дело РКК и КНК/Съвет (T-229/02) в частта, в която се отхвърля жалбата на г-н Osman Ocalan, подадена от името на Kurdistan Worker's Party (РКК).
- 2) Отхвърля жалбата пред него в останалата ѝ част.
- 3) Осъжда г-н Serif Vanly, от името на Kurdistan National Congress (КНК), да заплати разностите, свързани с подадената от него жалба пред Съда.

- 4) Отхвърля като недопустима жалбата на г-н Osman Ocalan, подадена от името на РКК, в частта, в която се иска отмяна на Решение 2002/334/ЕО на Съвета от 2 май 2002 година, с което се прилага член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу лица и образувания, и с което се отменя Решение 2001/927/ЕО.

- 5) Обявява жалбата на г-н Osman Ocalan, подадена от името на РКК, за допустима в частта, в която се иска отмяна на Решение 2002/460/ЕО на Съвета от 17 юни 2002 година, с което се прилага член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу лица и образувания, и с което се отменя Решение 2002/334/ЕО. Връща делото на Първоинстанционния съд за произнасяне по същество.

- 6) Съдът не се произнася по съдебните разноски на г-н Osman Ocalan, направени от името на РКК.

Подписи